

[Arbejdsministeren.]

i begrebet en „egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste“, og dette er naturligvis rimeligt nok, når hele problemet netop måtte forudsættes nærmere analyseret i det på området sagkyndige udvalg.

Nu ser vi altså, at VS udtrykkeligt i dag opfører en overgang til en grænse på 100 pct. af fagets gennemsnitsløn kombineret med de gældende regler om absolutte grænser til at være deres udgave af „egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste“. Det kan her indskydes, at forslaget indebærer, at en del kassemedlemmer vil kunne få dagpenge, der overstiger vedkommendes løn.

S og SF bruger ikke så fordringsfulde ord om deres forslag, og jeg vil ikke antage, at deres forslag om en grænse på 90 pct. af individuel løn kombineret med de gældende regler om absolutte lofter er udtryk for, hvad disse to partier i dag lægger i begrebet „egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste“.

Sidste år blev det i folketingsudvalgets betænkning af 9. februar 1967 udtalt, at Arbejdsledigheds-kassernes Samvirkes hovedønske og også den daværende regerings forestillinger om endemålet er, at understøttelsen skal andrage en procentdel af gennemsnitslønnen i faget. Det må jo opfattes som en yderligere variant af begrebet „erstatning for tabt arbejdsfortjeneste“, og der kan jo tænkes en hel del yderligere varianter.

Det er altså et særdeles broget problem, og der er nok behov for, at hele spørgsmålet kulegraves, før det tages op til beslutning i folketinget, og før man afkræver klare meningstilkendegivelser om dette spørgsmål. Vi ved, at denne kulegravning er i gang i arbejdsledighedsforsikringsudvalget af 1964. Dette sagkyndige udvalg bør nok have arbejdsro i nogle måneder endnu; så kan folketinget se på resultaterne, når de foreligger.

I mellemtiden er det nok mere rimeligt at tage stilling til det problem, som foreligger til stillingtagen nu, nemlig anvisningsproblemet. Det er grundigt belyst og vurderet, først i administrationen og gennem udvalgsbehandling og siden hen af folketingsudvalget her i foråret. Her kan folketinget i dag tage stilling på grundlag af den

omfattende belysning af problemet, der har fundet sted siden folketinget i februar 1967 enstemmigt vedtog den lov, der fastsatte, at der skulle udarbejdes lovforslag om overgang pr. 1. april i år af kassernes funktioner vedrørende anvisning og kontrol til arbejdsanvisningskontorerne.

Jeg vil gerne til de enkelte spørgsmål, der er taget frem, svare først hr. Erling Dinesen, at det er klart, at der vil blive stillet mod en smidig administration af den nye lov. Det vil ske fremover, men det vil ikke mindst ske med henblik på de utvivlsomt vanskelige overgangsproblemer, som vil komme til at foreligge, hvad enten man i øvrigt gennemfører dette lovforslag nu, eller man først gør det senere og tager vanskelighederne til den tid.

Jeg kan bekræfte, at som generel regel er tanken om en kontrol af de arbejdsløse én gang ugentlig det, vi satses på, men altså som en generel regel, der godt kan være undtagelser fra. Derimod synes jeg nok ikke, det er helt rimeligt, når hr. Erling Dinesen siger, at folketingsflertallet vil presse dette lovforslag igennem. Loven bliver jo dog først gennemført med ikrafttræden 1 år senere end det ganske tilsvarende lovforslag, som hr. Erling Dinesen fremsatte i december måned.

Hr. Asger Jensen og andre har været inde på, om de i dag godkendte private anvisningsbureauer kan forvente fortsat at blive godkendt under den nye lovgivning. Jeg kan naturligvis ikke give generelt tilsagn om noget sådant, men jeg kan sige, at det er ikke tanken at gå på jagt på disse bureauer. Bureauernes anvisninger har et antal-mæssigt relativt beskedet omfang; men de er ofte vigtige på netop de felter, hvor de gør sig gældende, og de bureauer, der opfylder lovens krav og forudsætninger, vil selvsagt også opnå godkendelse.

Til fru Hanne Reintoft, som forelagde sit partis ændringsforslag, vil jeg gerne sige, at disse ændringsforslag kan jeg ikke tiltræde, men vil dog gerne tilføje, at de ændringsforslag til arbejdsledighedsforsikringslovforslaget, der er betegnet med numrene 1 og 5, indeholder problemer, som vil kunne klares administrativt.

Fra nogle sider synes man nærmest at betragte det lovforslag, vi behandler i dag, som et nødvendigt eller i hvert fald et